

F.t. beslutn. vedr. den danske bistand til udviklingslandene

anføres bl.a. (afsnit 85), »at helt nødvendige styringsredskaber kun har været anvendt i særdeles begrænset omfang«. Om bistanden til sundhedssektoren anføres bl.a. (afsnit 137): »En mangelfuld administrativ opbygning omkring den danske projektbistand har imidlertid også været en medvirkende faktor ved de utilfredsstillende projektføløb.« Om konkrete projekter anføres f.eks. (afsnit 171): »... også den manglende forundersøgelse og mangelfulde planlægning har haft en negativ virkning.«

For et projekt inden for landbrugssektoren anføres (afsnit 199): »Rigsrevisionen skal på baggrund af foranstående navnlig fremhæve, at styring og planlægning af projektet og dets gennemførelse har været mangelfuld ...«

Hvad angår bistanden til infrastruktursektoren, bemærker rigsrevisionen (afsnit 206): »... at projekterne stort set er blevet igangsat, uden at der forelå detaljerede planer for gennemførelsen heraf«. Kort efter anføres (afsnit 207): »Gennemførelsen af projekterne bærer efter rigsrevisionens for mening præg af en generelt ringe styring af aktiviteterne.«

Flere eksempler kunne fremdrages. Samtidig skal understreges, at de tiltagende økonomiske problemer i Tanzania i almindelighed og problemerne i den tanzanianske forvaltning i særdeleshed i rigsrevisorernes beretning tillægges afgørende betydning for problemerne i forbindelse med den danske u-landsbistand i Tanzania. Der kan ikke herske tvivl om, at den økonomiske krise, som har ramt Tanzania og en lang række andre fattige u-lande hårdt, i sig selv indebærer alvorlige problemer for store dele af u-landsbistanden. Samtidig skal fremhæves, at netop denne alvorlige krise i de fattige lande stiller skærpede krav til, at bistandsadministrationen er indrettet på en måde, som

muliggør, at indsatsen bedst muligt kan leve op til princippet om at hjælpe de fattige befolkningsgrupper i de fattigste udviklingslande. Bl.a. dagbladet Politiken har i en række artikler beskæftiget sig med beretningen, og avisen konkluderer i en leder den 28. december 1983, at »nu må administrationen gås efter i sømmene, så hjælpen kan blive effektiv.«

Et særligt problem for Danida er den meget lave andel af kvindelige medarbejdere. I et svar til udenrigsudvalget i forbindelse med behandlingen af forslag til lov om udenrigstjenesten i folketingsåret 1982-83 oplyste udenrigsministeren, at af specialmedarbejdere (presse- og handelskyndige m.v.) var der pr. februar 1983 ansat 5 kvinder og 101 mand; af i alt 35 bistandskyndige specialmedarbejderstillinger var kun 3 besat af kvinder.

I betragtning af det forhold, at hjælp til de fattige befolkningsgrupper forudsætter en målrettet indsats til fordel for u-landskvinder, og i overensstemmelse med vedtagelserne på Kvindekonferencen i København 1980 (Handlingsprogrammet for sidste halvdel af FN's kvindetiår, 1980) skal fremhæves, at kvindeaspektet bør indgå som en vigtig del af udvalgets arbejde.

Der er – kort sagt – meget, der taler for, at der bliver foretaget en tilbundsående og uafhængig analyse af den danske bistandsadministration set i lyset af de indhøstede erfaringer, herunder erfaringerne i de andre nordiske lande, og de meget vanskelige opgaver, der skal forvaltes i de kommende år. På konferencen om den danske bistand til Tanzania på Christiansborg den 6. marts 1984 taltes adskillige gange om »selvransagelse«, og adskillige talere berørte svaghederne i bistandsadministrationen.

Hensigten med dette beslutningsforslag er at fremme den nødvendige selvransagelse og forbedre bistandsadministrationen.